

**GYERTYASZENTELŐ BOLDOGASSZONY**  
Jézus Urunk bemutatása a Jeruzsálemi Nagytemplomban  
**Miért pontosan erre a napra kérte a Szűzanya a Szeretet Lángjának  
meggyújtását és továbbadását?**

**II. rész**

Az első részben GYERTYASZENTELŐ BOLDOGASSZONY ünnepével kapcsolatban mint a „Bemutatás ünnepéről”, és mint a „Találkozások ünnepéről” beszéltünk.

**3. A Beteljesedés ünnepe**

A valamikori zsidó nép nagyon figyelte a próféták jövendöléseit, az írástudók számígtatták az éveket, és figyelemmel kísérték a csillagokat és minden jelet, amit a próféták megjövendöltek. A babiloni fogság után különösen várták, hogy az újjáépült Nagy Templomban egyszer csak megjelenik a Messiás, hiszen a Templom újraépítése is jelnek számított.

És miként az Úr azt prófétái által megüzente, a Megváltó meg is született, de az ember Isten terveit soha nem tudta kiszámítani, így még a Nagytemplomban is csak a tisztaszívűek (*Anna prófétaasszony és Simeon*) ismerhették fel a kis csecsemőben az Üdvözítőt.

Viszont a mai kor számára is van ennek a ténynek mondanivalója. Mert ma talán jobb a helyzet?

**Ma vajon hányan ismerik fel Őt a teremtett világ szépségében, a széles fejlődési lehetőségekben, a másik ember szemében, vagy akárcsak az embernek önmaga szívében is?**

Hányan fordulnak teljes lélekkel Hozzá, és hányan veszik észre, hogy *itt van közöttünk?*

Karácsonykor „eljátsszuk” valamennyien a „Születés Misztériumát”, de vajon mi adunk-e helyet a hideg, kihűlt barlang-szívek között a mi saját szívünkben?

*Észre vesszük-e, hogy ajtónk előtt áll és kopogtat? Manapság szerető emberszívben szeretne megpihenni, szállást kapni a Világ Megváltója!*

Akarjuk-e, vágyunk-e arra, hogy nálunk vegyen „otthont” magának?

Hányan igénylik az Üdvözítő Fényét a kicsi gyertyalángban? **Hányan akarnak e kicsi gyertyalánghoz csatlakozni azért és úgy, hogy azt a hatalmas ajándékot, hogy együtt dolgozhatnak Vele, elfogadják; hogy az „EGYÜTT” végzett cselekvés által fáklyává erősödjön a gyertyaláng?**

Oly sok figyelmeztető jóslat született már erre az időre, annyian próbáltak beállni a segítők táborába, és mégis: hányan fogják „*Annaként*” és „*Simeonként*” felismerni, hogy itt van, napjainkban is velünk van, támogat, vezet bennünket?

Hány embernek lesz „**Beteljesült Jóslat**” ez az ünnep? Vagyis hogy megszülethet-e bennünk az Üdvözítő, hogy más legyen az életünk, mint eddig? – A választ mindenkinek saját szíve adhatja meg...

*De ne feledjük! Isten ma sem úgy jön el, ahogy a mi ember-eszünk kigondolja! Mert bár figyelmeztet, sok-sok felkészítő üzenetet küld, az ember számára Isten mindig váratlan és kiszámíthatatlan marad!*

#### 4. Az Egyház ünnepe

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe visszautal a még közeli ünnepre, Karácsonyra, amikor elindult valami új, valami reménykeltő. Ebbe a gondolatba kapaszkodik bele a lélek a tél, a visszahúzódás, a szívtelen hidegség végét remélve, a tavasz, a kikelet, a kinyílás, az új lehetőségek közeli várakozásával.

Az ünnepi liturgia kiemelt időszaka a Karácsony, hiszen újból szívünkbe születhet a Megváltó! Eltelt tehát ismét egy év, és bármily nehéz is volt, és ha néhány kez el is kellett engedni, de többségében most mégis itt vagyunk, élünk, kaptunk még egy kis időt, hogy rendezzük a dolgainkat.

S lám, eljött a Karácsony is, a Kegyelem újabb lehetőségét és megújulást hozva magával.

Az Isteni Szeretet ismét rámosolyoghat a világra...

És ennek a karácsonyi megújulásnak szinte egyenes folytatása Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe.



Az itt bemutatott SZENT CSALÁD képet „Authentikus kép”-nek nevezzük, és valószínű, hogy valamikor Karácsony táján keletkezhetett. A kép hátulján az alábbi ismertető található:

*„Keletkezésének története: Úrfelmutatáskor valaki lefényképezte a miséző papot. Előhívásakor a Szent Család vált láthatóvá. Kételyem miatt Olaszországba (Rómába) küldtem a képet véleményezésre.*

*A kegyelemben élő SJ. Válasza: Ez egy valóságos Authentikus kép. Hogy honnan keletkezett, a választ Maga Jézus adja: „**Nem az a lényeg, hogy honnan és kitől származik. Ezzel a képpel a világnak segítséget akarok nyújtani. Ez a Názáreti Család, mely áldásomat hozza a családoknak, ahová kerül. Hit és ima elevenedik meg Jelenlétemmel, mert Én, Magam vagyok rajta jelen.**”*

*Ez a kép az Ég igazi ajándéka! Aki fel tudja fogni, fogja fel!” P. Christian M. SJ.*

Az itt bemutatott kép és sugalmazása sok gondolatot ébreszt a ma emberében...

A tél után a tavasz mindig megújulást hoz a természetbe, és úgy jó, ha az emberi szívekbe is. A hosszabbodó napokkal új remények ébredhetnek. Egy kicsi, egészséges gyermek születése is ugyanígy megváltoztatja, felpezsdíti a család életét! Nem csoda, hiszen Szeretetet, az Ég Szeretetét hozta le a földi világba, csupa Fényt, ragyogást... Az ember csöpp kis „mása” oly édes, olyan puhán megbúvó, oly babaszagúan illatos tud lenni, hogy nem lehet nem szeretni!...

És ahol megjelenik egy ilyen csöppség, megváltozik az élet...

Besüt a Nap, és bevilágítja a szomorú szíveket...

És ezzel a gondolattal rá is térhetünk a következő, az utolsó pontra:

## **5. A Fény ünnepe**

A világ – amennyire csak földi hagyományainkban vissza tudunk menni – minden kultúrában és minden időben megünnepelte azt, amikor valamilyen formában a fény győzött a sötétségen.

Krisztus Urunk előtti időkben is szokás volt a kora tavaszi időszakban, a régi Rómában megülni a Fény ünnepét, ami a tél végéhez kapcsolódott. Fáklyákat égettek, vidám meneteket tartottak, így „űzték el” a zord telet. Természetesen más jelentései is voltak a római ember ünneplésének, amelyek azonban a Kereszténység terjedésével átalakultak, megváltoztak.

Az elnevezés, hogy a „Fény ünnepe”, a **megszületett Megváltóra, Krisztus Fényére** irányítja a figyelmünket:

A nemrég megszületett **„Világ Világosságára” és Isteni Fényét őrző Édesanyjára figyelmeztet bennünket. Rájuk, Akik az Örök Atya Szeretet-üzenetét hozták le valóságos ember-formájukban a szellemi sötétségben sýnylódó emberiségnek.**

Fáklya helyett *ma szentelt gyertya* van az emberek kezében.

A kicsi gyertyalángocskák azonban jelképesen jelölik azt a „*Nagy Tüzet*”, amellyel Isten és Szűzanya szereti a világot. Az Isteni Szeretet-tűz Fényéből táplálkoznak a kis gyertyalángok is, hogy képesek legyenek igazi, meleget adó Szeretet-tüzeket gyűjtani, amelyeknél felengednek a kihűlt szívek, és világosság kerülhet a sötét gondolatok helyére is.

De hogy még ennél is teljesebben megérthessük ennek az ünnepnek az igazi mondanivalóját, ahhoz vissza kell nyúlni a gyökerekhez, a szívünkben élő mondanivalóhoz, amit Szent Eleink nagyon is jól ismertek, de mára egy részük sajnos feledésbe ment.

Itt az ideje azonban, hogy felelevenítsük ezeket, hiszen mindennapi életünkkel összefüggő gyakorlati tudnivalókat tartalmaznak!

Az égő gyertyának csodálatos szimbólumvilága és értéke van.

A Kisjézus templomi bemutatásánál használt *gyertya, melyet Boldogasszony Mária fogott, megszentelődött az Ő tiszta édesanyjai keze által. Azt jelölte, hogy Ő is így tartja, őrszi Isteni gyermekét, a Világ Világosságát anyai karjaiban.*

**A megszentelődött gyertya méhviasza Jézus tiszta testét** – és ugyanakkor Édesanyjának óvó szerető ölelését, védelmét is – **a viaszban húzódó bél az Ő ártatlan, az Örök Szeretet tüzével égő Szent Lelkét, a gyertyaláng pedig a Világosságot, az Isteni Szellem Fényét jelenti, melyet a Benne és Máriában megnyilvánuló Bölcsesség által készült az embereknek átadni.**

A Gyertyaszentelő Boldogasszony napján megszentelt gyertya pedig a fiatal Szűzanyával és a kicsi Jézussal együtt minden évben *az „új” tavaszt, az újrakezdet, a „tiszta lapot”, a tiszta, új tüzet is jelentette.*

- **Népszokásainkban** ott szerepel, hogy a megáldott, megszentelt fehér gyertyákat hazavitték az emberek, és az Üdvözítő Áldását rajta tudva használták.

- Meggyújtották és imádkoztak mellette viharos időkben, áradások idején, születésnél (akkoriban otthon születtek az asszonyok), sok helyen egészen a keresztelőig égették a „kis pogány” fölött a gyertyát, egyik lángot a másikról meggyújtva, hogy az újszülöttet a gonosz meg ne támadja.

- Ugyanígy jártak el a ravatalnál is, Boldogasszony szentelt gyertyája égett a hazakészülő fejénél, jelezve, hogy a Fényből jött – oda is kell visszatérnie, és a megszentelt gyertya világított neki, amíg az „átmenet” sötét alagútján kell neki végighaladnia, hogy el ne tévedjen.

- Szintén ezt a gondolatot követte az a szokás is, amikor egyes helyeken a keresztszülő, többnyire a keresztmama talán Szűzanya mintájára, égő gyertyával a kezében körbejárta az oltárt, míg visszatért a megkeresztelt kisgyermekhez.

Ez a szokás is összefügg a fehér szentelt gyertya korábbiakban leírt mondanivalójával: *Az Úr Jézus (az égő gyertya jelképezte Őt) kíséren végig keresztutunkon körbe, életünk útján végig, bölcsőtől a sírig.*

*Gyönyörű gondolat, szépséges szokás, bizony nem ártana visszahozni a gyakorlatba.*

Mert ha teszünk valamit, azt jó tudni, hogy miért tesszük, mit fejezünk ki vele. Ha ismerjük a mondanivalókat, akkor a rituálék nem lesznek üresek, megtöltődnek tartalommal, élővé válnak, és élővé tesznek bennünket is.

- Van egy nagyon régi népszokásunk is, amely szintén Szűzanya szentelt gyertyájához fűződik. Szeged környékén különösen fontosnak tartották a „*hétszer szentelt*”, továbbá a „*kilencedes*” (kilenc kedden meggyújtott) beszentelt gyertya gonosz-űző szerepét. *Ezen kívül, és ide tartozóan azt tartották, hogy a „világ végén” három napig sötétség lesz(!!!), és akkor a „hétszer szentelt” gyertya világít majd.*

Ebből a gondolkozásból több dolgot is kiemelnék.

Az egyik a „*háromnapos sötétség*”, melynek gondolatába, figyelmeztető jóslatába ha akarjuk, ha nem, mostanában lépten-nyomon beleütközünk. A másik a szentelt gyertya gonosz lelket űző hite és gyakorlata. Bizony, az előttünk élők élőbb hittel rendelkeztek, mint a ma élő nemzedék!

A hagyományok megszüntetésével sérültek a gyökerek, a szokások kiüresedtek, és sok helyen meg is szűntek, a rituálék értelmetlenné váltak. Amelyik néppel ezt megteszik, az elveszíti identitását... Velünk ez majdnem megtörtént!

*Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe erre is figyelmeztet bennünket, hiszen jusson eszünkbe az elején leírt gondolat, hogy a Földre született Istengyermek Édesanyjának, a Legszentebb Anyának, Akinek lába valaha is érintette a Földet, még neki is be kellett tartania az akkor érvényes törvényeket! És később Maga az Üdvözítő is erre figyelmeztetett!*

**Fedezzük fel hát újból a szertartások valódi gyökereikig lehatoló értelmét,** kapcsolódjunk össze Mennyei Édesanyánkban és az Ő Szeretelángja által igazi, benső tartalommal rendelkező lelkivilágunkkal, egyéni és nép-identitásunkkal, hiszen tudjuk, hogy bennünk és körülöttünk is *mindennek Istentől elrendelt oka, mondanivalója és rendje van!*

Ezekkel a gondolatokkal kívánom lezárni ezt a két részletből álló sorozatot, és Isten Békéjét, Áldását kívánom minden kedves olvasónak!



**Remélem, kérem, imádkozom érte, hogy 2011. február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony napján minél többen találkozzunk a 12 kiemelt helyszín valamelyikén!**

*Remélem és kívánom azt is, hogy e jeles ünnepen, a gyertyagyújtás után minél több torokból szálljon majd fel a lelkes ének, a Magyar Himnusz, a Székely Himnusz és a „Boldogasszony Anyánk!” kezdetű imáink!*

Isten Áldása legyen Népünkön, Országunkon és Mindannyiunkon!

Szeretettel: M.G.Mária

\* \* \*

<http://www.marianus.eoldal.hu/>